

Subjekt - zdroj jeho integrity

Integrita události jakožto subjektu nemůže být „dána“ zvenčí, tj. nemůže být do „subjektu“ zvnějšku „vložená“, „inkarnována“. Naproti tomu nemůže být, alespoň nikoli vcelku, subjektu vlastní, neboť subjekt původně ještě není (nebyl), ale musel nějak začít, tj. započít svůj „život“ postupným přechodem z toho, co mu sice je „vlastní“, ale ještě není „jsoucí“ (tedy z „budosti“ subjektu), do uskutečnění, do „reality“ (která zase postupně přechází do „bylosti“ subjektu). Když už se subjekt jednou ustavil, je možno nahlédnout, že svou integritu udržuje, i když se zároveň musí také měnit. Ale jak to je na počátku? Jak se něco, co subjektem není, může jako subjekt ustavit? Anebo je každý vznik hned od počátku vznikem nějakého „subjektu“, a integrace v nějaký nový, větší a složitější „subjekt“ je možná jen díky jeho (či jejich, protože jich asi musí být víc) aktivitě, díky jeho (jejich) výkonům (přičemž pak bude velice mnoho záležet na příslušné „know how“, zejména v organickém světě předávanému geneticky)? Tohle prozkoumat bude záležitostí asi dost dlouhé doby, možná celé epochy. Ale aby k tomu vůbec mohlo dojít, je třeba si tu otázku vůbec klást, a bude zapotřebí ji položit znovu a jinak, ukáže-li se, že dosud správně položena nebyla.

(Písek, 060117-4.)